

ἀνιπάντιχα Θεσσ. Θράκ. Μακεδ. Στερελλ. (Λαμ.) κ. ἀ. ἀπάντεχα Ζάκ. — ΔΣολωμ. 211 ΚΧατζόπ. Πύργ. Ἀκροπότ. 9 Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀναπάντεχος.

Χωρὶς νὰ τὸ περιμένῃ τις, ἀπροσδοκῆτως, ἀνελπίστως ἔνθ' ἀν.: Ἦρθε ἀνεπάντεχα Λακων. Μᾶς ἔπιασιν οὐ χ' μῶνας ἀνιπάντιχα Μακεδ. Βγαίν' ἀνιπάντιχα ἕνας γέροντας κί λέει (ἐκ παραμυθ.) αὐτόθ. Τὸ κακὸ μέγαλωνα ἀνεπάντεχα ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Ἀπάντεχα πρὶν νὰ περάσῃ χρόνος ποῦ χωρίστηκε ἀπὸ τὸν ἄντρα της, ἄξαφνος θάνατος τὴν χώρισε ἀπὸ τὰ σχέδια καὶ τὰ ὄνειρά της ΚΧατζόπ. ἔνθ' ἀν. || Ποίημ.

Ἀπάντεχα βαθὺς ὕπνος μὲ πιάνει
κι ὁμπροστά μου ἕνας γέροντας μοῦ ἐφάνη
ΔΣολωμ. ἔνθ' ἀν.

ἀναπάντεχος ἐπίθ. πολλαχ. ἀναπάντιχους πολλαχ. βορ. ἰδιωμ. ἀνεπάντεχος Ζάκ. Ἦπ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λακων. Μάν.) Προπ. (Κύζ.) Χίος κ. ἀ. — Γ' Ἐπαχτίτ. ἐν Προπυλ. 1, 252 ΑΚαρκαβίτσ. Παλ. ἀγάπ. 36 Γ' Ἀθάν. Πράσιν. κατέλλ. 46 — Λεξ. Κομ. Περιδ. Αἰν. Μπριγκ. ἀνιπάντιχους Ἦπ. Θεσσ. (Ζαγορ.) Μακεδ. (Νάουσ.) Στερελλ. (Εὐρυταν. Λαμ.) κ. ἀ. ἀνιπάντ'ιχους Ἦπ. ἀνιπάντιχους Μακεδ. (Σισάν.) ἀνηπάντεχος Ἦπ. — ΜΦιλήντ. Γραμματ. 1, 151 ἀπάντεχος Ἦπ. Κεφαλλ. Μύκ. Πελοπν. (Πύλ.) κ. ἀ. — (Νουμᾶς 138, 5) — ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 23 ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 153 — Λεξ. Βυζ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ρ. ἀπαντέχω ἀπὸ τοῦ θέμ. τοῦ ἐνεστώτος. Διὰ τὸν σχηματισμὸν πβ. βλέπω-ἄβλεπος, θερίζω-ἄθερος, θωρῶ-ἄθωρος κτλ. Διὰ τὸ ἀνιπάντιχους πβ. τὸν παρὰ Σομ. τύπ. ἀνεπάντεκτος. Ὁ τύπ. ἀνηπάντεχος κατὰ τὰ πολλὰ εἰς ἀνη- παρὰ τὰ ἀνα-, δι' ἃ ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ. Τὸ ἀνιπάντιχους τῶν βορ. ἰδιωμ. ἐκ τοῦ ἀνεπάντεχος. Τὸ ἀπάντεχος ἄνευ συνθέσεως προσέλαβε σημ. στερητικὴν διὰ τῆς προπαροξυτονίας. Ἰδ. ἀ- στερητ. 2 α.

1) Ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον δὲν περιμένει κάνεις, ἀπροσδόκητος ἔνθ' ἀν.: Ἀναπάντεχος θάνατος. Ἀναπάντεχο κακὸ -καλὸ πολλαχ. Μᾶς ἦρθε τὸ καλὸ ἀνηπάντεχο Ἦπ. Ἦ, τοῦτο ἦταν ἀνεπάντεχο Βούρβουρ. Μοῦ ἦρθι ἀνιπάντιχου τοῦ κακοῦ Λαμ. Ἡ Κίσσα ἄναιψε καὶ κᾶηκε μὲ τὴν ἀνεπάντεχῃ τύχῃ τῆς ἀδερφῆς της ἀκούς ἐκεῖ νὰ παντρευτῇ ἡ μικρότερη καὶ τί; νὰ πάρῃ βασιλεῖ! ΑΚαρκαβίτσ. ἔνθ' ἀν. Ἐνας ἀνεπάντεχος, ἐπίβουλος ἐχτρός βάλλθηκε νὰ πατήσῃ τὸ κάστρο Γ' Ἐπαχτίτ. ἔνθ' ἀν. || Ποίημ.

Κρυφοὶ ἀναπάντεχοι μέσα του κλαίνε πόθοι
ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 86

Ὅμως τῆς Ἀρνας τὸ νερὸ ποῦ σβεῖ τὴ μνήμη, ἀνοίγει
τὰ μάτια πρὸς ἀπάντεχους καινούργιους οὐρανούς
ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀδόκητος 1, ἀκαρτέρητος 3, ἀνανάμενος 1, ἀνέλπιστος, ξαφνικός. 2) Τὸ οὐδ. οὐς, τὸ ἀπροσδοκῆτως ἐπερχόμενον, τὸ ἀπρόοπτον συνήθως κακὸν Ἦπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Λακων.) Στερελλ. (Εὐρυταν.) κ. ἀ. — (Νουμ. ἔνθ' ἀν.) ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. — Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἀν. — Λεξ. Βλαστ.: Κλαίν' γιὰ τ' ἀπάντεχο ποῦ τοὺς ἦρθε 'ς τὸ κεφάλι τους (Νουμ. ἔνθ' ἀν.) Τ' ἦτανε αὐτὸ τ' ἀνεπάντεχο ποῦ τὸν βρῆκε; Γ' Ἀθάν. ἔνθ' ἀν. Νὰ τὸν εὕρῃ ἀνεπάντεχο! (ἄρᾶ) Λακων. Νὰ σ' εὕρ' ἀνιπάντιχου! Εὐρυταν. || Φρ. Γιὰ κάθε ἀπάντεχο (διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον) ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀναμόνον (ἰδ. ἀνανάμενος 2).

ἀναπαράδω ἡ, ἀναπαράδω Ζάκ. Πόντ. (Κερασ.) ἀναπαράδω Πόντ. (Κερασ.) ἀναπαράδω κοιν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀνα-, δι' ὃ ἰδ. ἀ- 1 δ, καὶ τοῦ παρᾶ- δες πληθ. τοῦ οὐς. παρᾶς.

Ἐλλειψις, στέρησις χρημάτων ἔνθ' ἀν.: Ἐχω ἀναπαράδω κοιν. || Φρ. Αὐτὸς εἶναι ἀναπαράδω καὶ τὸ μέγα ἔλεος (ἐπὶ τοῦ τελείως στερουμένου χρημάτων) Ἦπ. || Ἄσμ.

Ὅλα τὰ ντέρτια ντέρτια 'ναι κι ὅλ' οἱ καημοὶ καημοὶ 'ναι, μὰ σὰν τὴν ἀναπαράδω ἄλλος καημὸς δὲν εἶναι πολλαχ. Συνών. ἀδεκαρία, ἀναργυρία, ἀνασπριά, ἀπενταρία, ἀψιλία.

* **ἀναπαράδωμαι**, ἀναπαράδωμαι Α. Ρουμ. (Φιλίππουπ.)

Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναπαράδω.

Περιπίπτω εἰς κατάστασιν παντελοῦς ἐλλείψεως χρημάτων. Συνών. ξεπαράδωμαι (ἰδ. ξεπαράδω).

ἀναπαράδω ἐπίθ. Λεξ. Μπριγκ. Πρω. Δημητρ. Ἐκ τοῦ οὐς. ἀναπαράδω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -άρις.

Ὁ στερούμενος χρημάτων. Συνών. ἀδέκαρος, ἀπενταρος, ἄψιλος.

ἀνάπαρτος ἐπίθ. Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαίρων.

1) Ὁ μακρὰν παρασυρθὴς καὶ ἐξαφανισθὴς Λεξ. Δημητρ.: Ἀνάπαρτος ἀπὸ τὸ κῆμα. 2) Μεταφ. ὁ ἐκτὸς ἑαυτοῦ γενόμενος, ἐκφρων Λεξ. Δημητρ.: Ἐγινε ἀνάπαρτος ἀπὸ τῆς θέρμης.

ἀναπάρωμα τό, Κύθηρ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Μάν. Τρίπ. κ. ἀ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναπαρώνω.

1) Διευθέτησις, τακτοποίησις ἔνθ' ἀν.: Τὸ ἀναπάρωμα τοῦ σπιτιοῦ Μάν. Συνών. ἀναμάζωμα 3, συγγύρισμα.

2) Ἐνταφιασμὸς Κύθηρ. Συνών. θάψιμο, κηδεῖα.

ἀναπαρώνω Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Δημητσάν. Λακων. Μάν. Τρίπ.) ἀναπαρόνω Πελοπν. (Λακων.) ἀναπαρόνον Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνὰ καὶ τοῦ ἀμαρτ. ρ. παρώνω.

1) Ἐπὶ πραγμάτων κινητῶν, τοποθετῶ ἐν τῷ οἰκείῳ τόπῳ Πελοπν. (Τρίπ.): Πᾶρε το κι ἀναπάρωσέ το. Ν' ἀναπαρόνῃς τὰ πράματά σου. 2) Διευθετῶ, τακτοποιῶ Κρήτ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μάν.): Ἀναπαρόνω τὸ σπίτι Λακων. Μάν. Ἀναπάρωσαν τὰ σύνεργά τους σὲ μιὰ ἀγωνὴ Κρήτ. Ν' ἀναπαρόνῃς τὴ στάχτη νὰ μὴν τύχῃ κ' εἶν' ξεσκέπαστη Βούρβουρ. Συνών. ἀναμαζεύω Α 2, ἀναμαζώνω Α 2, συγγυρίζω. 3) Ἐνταφιάζω, θάπτω Κύθηρ.: Τὸν ἀναπαρόσαμε τὸν δεῖνα. Συνών. θάπτω, κηδεύω.

4) Καθαρίζω, ἐπὶ ἀγροῦ καθαιρομένου ἀπὸ τοὺς λίθους Πελοπν. (Λακων.): Θὰ πάω ν' ἀναπαρώσω τὸ χωράφι μου.

5) Ἰδιοποιεῖμαι, σφετερίζομαι Πελοπν. (Βούρβουρ.): Τ' ἀναπάρωσε. Συνών. φρ. κᾶνω δικό μου. β) Μέσ. γίνομαι ἄφαντος (ἐκ χρήσεων, ἐν αἷς τὸ ἀναπαρόνω ἐλέγετο παθητικῶς ἐπὶ πράγματος ἐξαφανιζομένου διὰ τοῦ σφετερισμοῦ) Κύθηρ.: Ἀναπαρώθηκε ὁ δεῖνα. 6) Εἰρων. ἐκβάλλω ἐκ τοῦ μέσου, φονεύω Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Ὁ γιαντρός τὸν ἀναπάρωσε τὸν δεῖνα (συνετέλεσεν εἰς τὸν θάνατόν του ἐκ κακῆς διαγνώσεως τῆς νόσου) Λακων. Τοῦ 'δωκε μιὰ καὶ τὸν ἀναπάρωσε αὐτόθ. || Ἄσμ.

Ὁ Φλεβάρης κι ἃ φλεβίσση, | καλοκαίρι θὰ μυρίση,
εἶτε καὶ ξεγαῖδουρίση, | τοὺς γέροντας ἀναπαρόνει
καὶ τὰ γαῖδουρία κοκκαλώνει

Μάν. Συνών. ἀποτελειώνω, ξεκᾶνω, σκοτώνω, συγγυρίζω, χαλνῶ. 7) Ἀμτβ. ἀναπαύομαι Πελοπν. (Δημητσάν.): Γνωμ. Μάθε τέχνη κι ἀναπάρωνε (διότι θὰ τύχῃ κάποτε νὰ ὠφεληθῇς ἀπ' αὐτήν).

